

תפ"ח 12549/10/17 - מדינת ישראל נגד פדל אבו חצירא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 12549-10-17

בפני: כב' השופט אריאל ואגו- אב"ד
כב' השופט אלון אינפלד
כב' השופט אריאל חזק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד יריב צרי - פמ"ד

נגד

פדל אבו חצירא

הנאשם:

ע"י ב"כ עו"ד מחמד ג'בארין

גזר דין

השופט א. ואגו- אב"ד:

הנאשם, יליד 1990, תושב עזה, הורשע, לפי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, שלא כלל הסכמה עונשית, בכתב אישום מתוקן אשר מייחס לו עבירות נגד בטחון המדינה. עניינו של גזר דין זה - הטלת העונש ההולם בגין העבירות הללו.

הנאשם נעצר ביום 10.9.17, והוגש נגדו כתב אישום (שתוקן בעקבות הסדר הטיעון) בחודש אוקטובר 2017, בגין העבירות, שמועד ביצוען מסוף 2013 ועד יולי 2014.

כתב האישום המתוקן

לפי האישום הראשון, שעובדותיו הודה הנאשם, וכעולה מהחלק הכללי של כתב האישום, פגש הנאשם בשנת 2013, בעזה, פעיל של ארגון הג'יהאד האיסלאמי הפלסטיני, שהוא התאחדות בלתי מותרת, והפעיל - עומאר רבאעי, הציע לו להצטרף לארגון. בתחילה הוא דחה ההצעה, אך לאחר פגישות נוספות, הסכים והצטרף. פעילותו של הנאשם בארגון כללה השתתפות בטקס אזכרה לאחד מהחללים, ופרסום פוסט זיכרון למייסד הארגון, פתחי שקאקי (זאת - באוקטובר 2013). כמו כן, במהלך שנת 2013, צורף הנאשם, ביוזמת פעיל אחר, חבר של הנאשם - טארק, לקבוצת לימודי דת (אוסרה) של הארגון, כדי להכשירו לפעילות שמירה ("ריבאט") ובמסגרת זו קיבל שיעורי דת ולמד על פעילות הזרוע הצבאית של הארגון - סראיא אל-קודס. בתחילת שנת 2014, עומאר הנ"ל הציע לנאשם להצטרף לאימון צבאי באותה זרוע צבאית, ואכן, במשך שעה, בשעות הלילה, בתקופה של שבועיים, התקיים אימון כזה, אך, הנאשם נטל בו חלק רק בארבעה מפגשים. האימון כלל כושר גופני, זחילות, קפיצות מעל שקי חול, שיעורים בהרכבת ופירוק רובה סער וירי ברובה זה.

לפיכך - הורשע הנאשם בעבירות של **חברות בהתאחדות בלתי מותרת לפי תקנה 85 (א)(1) לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945**, שהוחלפה בסעיף 22(ב) **לחוק המאבק בטרור, אימונים צבאיים אסורים לפי סעיף 143(ב) לחוק העונשין תשל"ז - 1977, ו-עבירות נשק (נשיאת נשק) לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין**.

לפי האישום השני, שבעובדותיו הודה הנאשם, במהלך מבצע "צוק איתן", בחודש יולי 2014, הוא התבקש, בידי פעיל הארגון, שהשתמש במילת קוד, להעביר אמל"ח לטארק, שאוזכר באישום הראשון. לביתו של הנאשם הגיעו שני פעילים והביאו 12 מטעני חבלה, שלאחר מכן הועברו, בידי טארק והנאשם, לביתו של טארק. המטענים חולקו בין הנאשם לבין שלושה אחרים, כשכל אחד מקבל שלושה מטענים, והנאשם לקח לביתו את המטענים שקיבל. לאחר חמישה ימים, שבהם אחסן אותם בבית, המטענים הועברו, על ידי הנאשם, לפעיל בשם פארוק חבוש (שהיה אחד מהשלושה שקיבלו מטענים יחד עם הנאשם). לאחר אירועים אלה חדל הנאשם להיות פעיל בארגון הג'יהאד האיסלאמי.

לפיכך - הורשע הנאשם, באישום השני, בעבירות של **החזקת נשק, לפי סעיף 144 (א) רישא לחוק העונשין, ובעבירות נשק (נשיאת נשק) לפי סעיף 144 (ב) לחוק הנ"ל**.

ראיות לעונש

התביעה לא הגישה ראיות לעונש, ואין לנאשם הרשעות קודמות.

ההגנה הגישה לעיונו את תיקו הרפואי של הנאשם, משב"ס, (נ/1 לעונש), לביסוס מצבו הרפואי, ולהיותו של הנאשם מטופל בגין פגיעה בקרסולו, בתאונת עבודה, שארעה קודם למעצרו.

טיעוני המאשימה לעונש

טיעוני התביעה הוגשו בכתב, והתובע, עו"ד יריב צרי, השלימם בפנינו, בדיון מיום 17.4.18. נטען, להלך רוח עברייני מסוכן, מצד הנאשם, שבחר בדרך האידיאולוגית המסוכנת של הארגון הנדון, והסלים פעילותו, מהשתתפות פאסיבית, דרך אימונים צבאיים, ועד לשליטה אקטיבית במספר רב של מטעני חבלה. הוטעם, שאפילו עצם החברות בהתאחדות בלתי מותרת, הינה עבירת ביטחון (שעונשה 5 שנות מאסר), לא כל שכן - נטילת חלק פעיל, אימונים והחזקת מטענים מסוכנים ביותר (כשהעונש המירבי על כך הינו 10 שנות מאסר). בכך יש לראות התפתחות לחומרה, כאשר, הנאשם, בודעין, מסלים את אופי פעילותו.

בהינתן תקופת הפעילות הארוכה, לשיטת המאשימה, התבקשנו לקבוע כמה מתחמי ענישה ולהטיל תקופת מאסר אחת חופפת (לפי המבוקש בסיפא של הטיעון הכתוב לעונש. בגוף הטיעון מופיעה, אומנם, עתירה להטלת עונשים מצטברים, אך, לנוכח הסתירה, יש לראות את המאשימה כאוחזת בטיעון היותר מקל עם הנאשם). התובע ציין, שבניגוד למקרים אחרים של החזקת נשק, לא ניתן לטעון ליעוד הגנתי, בהקשר זה, בשל אופי הנשק כאן - מטעני חבלה, שהם התקפיים, ומטרתם - הרג.

הרקע האידיאולוגי בעבירות הביטחון, לפי טעון התובע, מייצג סכנה מוגברת לציבור, מעבר למקרים של עבריינות

"רגילה". הופנינו לפסק דינו של ביהמ"ש העליון בע"פ 1220/08 (בענין פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 31.1.10, ערעור על גזר הדין של ביהמ"ש מחוזי באר-שבע, מיום 7.1.108 בתפ"ח 1143/06). שם - אושר עונש של 10 שנות מאסר בפועל, שנגזר על נאשם, שהצטרף לארגון הג'יהאד האיסלאמי, החל בהדבקת כרוזים, והמשיך באימונים צבאיים ולימים - ביצע תצפיות על כוחות צה"ל והוביל מטען חבלה במשקל כ-50 ק"ג, שנועד להפעלה נגד טנקים ישראליים, אולם, הנאשם חזר בו ולא השלים את ההובלה, נוכח דרישת תושב רצועת עזה שהבחין בו. ביהמ"ש העליון ציין את הסכנה הרבה מאותו מטען רב עוצמה, לו הופעל, ואת הצורך בענישה מחמירה, מתוך שיקולי גמול והרתעת הרבים. עו"ד צרי רואה בענייננו של "פלוני" דמיון לפרשה הנדונה, גם מהיבט אותה הסלמה הדרגתית של אופי הפעילות בארגון וחומרתה.

התביעה גרסה, שמתחם העונש ההולם בגין מעשי הנאשם הוא בין 8 ל-12 שנות מאסר, וכי העונש הראוי, לכל עבירה בפני עצמה, הינו 5 שנות מאסר בגין החברות בהתאחדות בלתי מותרת, 3 שנות מאסר בגין האימונים (בטיעון הכתוב נאמר בטעות "עבירת איומים". כזו לא מיוחסת לנאשם, אין ספק, שמדובר בטעות סופר), ו-10 שנות מאסר בגין עבירות הנשק, בנסיבות בהן עסקין.

לפי, שלבסוף, המטענים לא הוטמנו והוחזרו לפארק, ומאחר שהנאשם הודה וחסך זמן, ומשאין לו הרשעות קודמות, סברה המאשימה, שנכון לחפוף את העונשים המומלצים הללו (ראה ההערה שלעיל ביחס לסתירה מסוימת בטיעון הכתוב של התביעה), ובסופו של יום, עתרה להטיל על הנאשם 10 שנות מאסר בפועל ומאסר מותנה לפי שיקול דעת בית המשפט.

טיעוני ההגנה לעונש

הסנגור, עו"ד מוחמד ג'בארין, פתח טיעונו בהטעמים, שאומנם הנאשם הצטרף לארגון הג'יהאד האיסלאמי, אך ללא מוטיבציה או אידאולוגיה, ונעתר רק לאחר מספר ניסיונות לגייסו. פעילותו הייתה מינורית, בוודאי לענין ההשתתפות בטקסים או פרסום בפייסבוק, ואף באימון שבו השתתף בחר להיות נוכח רק במשך ארבעה ימים, ובסך הכל רק ארבע שעות. אף זה - אימון ראשוני ולא מתוחכם. ביחס לאישום השני, הודגש, שלמרות שמדובר בתקופת מערכה - "צוק איתן", הוא לא נטל חלק פעיל בלחימה, כגון הטמנת מטענים בפועל, ירי, או תצפיות, אלא, חלקו התמצה בהחזקת המטענים בבית למשך 5 ימים, בלא שנעשה בהם שימוש כלשהו, ואין ראיה לנזק שנגרם. לאחר תקופת פעילות, קצרה יחסית, של כ-9 חודשים, הוא הפסיק ביוזמתו, ולא בשל מעצרו, שהתבצע לאחר שקיבל אישור כניסה לישראל, לטיפול רפואי (בעקבות תאונת עבודה, שבמהלכה שבר את קרסולו, הסנגור הפנה לחומר הרפואי, נשוא האסופה נ/1). המעצר היה כ-3 שנים לאחר חדילת פעילותו הבטחונית.

עו"ד ג'בארין ציין עוד, שמרשו כבן 28, מפרנס יחיד במשפחתו, ויש לו שלושה ילדים. מדובר, לדבריו, בנאשם שאינו מסכן עוד את בטחון המדינה, משפעילותו בארגון הופסקה זה מכבר, ביוזמתו, וכן, עסקין במי ששיתף פעולה בחקירתו, הודה בכתב האישום המתוקן וחסך זמן שיפוטי, ובאדם שאין לו עבר פלילי.

לטענת ההגנה, הפסיקה שהגיש התובע, ובעקבותיה - המתחם שעתר לו, מופרזים ואינם מתיישבים עם עובדות עניינו.

כך, ביקש הסנגור לאבחן את העניין שנדון בע"פ 1220/08 הנ"ל, שם הנאשם תצפת על כוחות צה"ל כדי לפוצץ מטען, וזו הייתה הכוונה, על כן ההרשעה שם היא גם בקשירת קשר לפשע, דברים שאינם קיימים בעניינו.

הסנגור הגיש לעיונו מספר פסקי דין שהוא סבור שהאנלוגיה מהם לעניינו הולמת יותר.

בת"פ 27714-08-14 (מ"י נ' נג'אר, בימ"ש מחוזי ב"ש, גז"ד מיום 27.1.15), הורשע הנאשם, פעיל ג'יאד איסלאמי, בין היתר, בכך, שבמהלך מבצע "צוק איתן", הוביל מטען חבלה במשקל בין 15 ל - 25 קילוגרם, לאתר שבו אחרים עמדו להפעילו, ומסר להם את המטען. הוא נדון למאסר של 45 חודשים, במסגרת הסדר טיעון, שכלל הסכמה "סגורה" לעונש. בית המשפט, הגם שציין שההסדר אינו מכביד, כתב בגזר הדין, שהוא מצוי בתוך מתחם העונש הראוי. לטעמו של הסנגור, עניינו פחות חמור, שכן, לנאשם דכאן לא הייתה כוונה להטמין את המטענים, וכן - הנאשם נג'אר נעצר תוך כדי המבצע ובמהלך לחימה.

בהתייחס לאישום הראשון, של חברות והתאחדות בלתי מותרת ואימונים בנשק, הציג עו"ד ג'בארין בפנינו את **גז"ד בת"פ 27424-12-14, (מ"י נ' אבו מנדיל, בימ"ש מחוזי באר שבע, מיום 3.2.16)**, הנאשם הסתכן לישראל מעזה, נעצר, והתברר שהוא היה פעיל בג'יהאד האיסלאמי בשנת 2013, השתתף בלימודי דת במסגרת "אוסרה", וכן, התאמן בפירוק והרכבה של רובה סער. הוא הורשע לאחר ניהול הוכחות, כאשר, מאישומים אחרים - חמורים יותר - זוכה בהכרעת הדין. בגין האישומים של פעילות בהתאחדות בלתי מותרת, אימונים צבאים אסורים, ומגע עם סוכן חוץ (עבירה שבתיק הנוכחי אינה מיוחסת לנאשם, אולם, ביהמ"ש, שדן בעניינו, העיר, שלא היה מקום ליחסה גם לנאשם אבו מנדיל), נקבע מתחם ענישה של בין מספר חודשי מאסר בפועל לשנה וחצי. דינו נגזר, כאשר, כאמור, יוחסה לו גם עבירת הסתננות, למאסר של 15 חודשים בפועל, לצד מאסר מותנה.

לעניין הובלת מטעני חבלה, אזכר הסנגור שני גזרי דין, **תפ"ח 35233-04-10 (מ"י נ' מערוף, בימ"ש מחוזי באר שבע, מיום 6.7.10) ו - ת"פ 8204/06 (מ"י נ' איימן, בימ"ש מחוזי באר שבע, מיום 27.6.07)**. במקרה הראשון, סייע הנאשם בהובלת מטען חבלה, בהיותו קטין, בתחומי רצועת עזה, בידועו שהמטען מיועד לפעולות איבה, אם כי לא הוברר מה נעשה בו בסופו של יום. הוא נדון לשנת מאסר בפועל. במקרה השני - הנאשם הוביל מטען חבלה במשקל כ - 15 קילוגרם, בתחומי הרצועה, ומסר אותו לאחר. גזר הדין כלל גם עונש על עבירות נוספות, של הסתייעות ברכב לביצוע פשע, והסתננות. העונש שנגזר עמד על 30 חודשי מאסר בפועל.

מכל אלה - הסנגור גורס, שבהינתן נסיבות עניינו, כאשר, הנאשם חדל להיות פעיל בארגון ביוזמתו, ומצבו בחיים לעת הזו שונה לחלוטין, אין להחמיר עמו, ויש אף להסתפק בעונש קל ביותר, כהגדרתו, של שנת מאסר בודדת, ובכך, גם יועבר מסר של עידוד לאלה שיפסיקו פעילותם מרצונם ויתרחקו מארגוני הטרור.

מדובר, לפי הטענה, באירוע אחד, שנעשה בתוך תקופת פעילות קצרה בארגון, ועל כן, אין להפריד, לצורך מתחמי הענישה בין עצם החברות והפעילות בארגון לבין האירוע הבודד של אחסון המטענים.

הנאשם, כפי זכותו, נשא דברים בפנינו, הביע צער על מה שהיה ועל חברותו בג'יהאד האיסלאמי, ציין שיש לו אישה

ושלושה ילדים אותם הוא רוצה לפרנס, ואף חפץ בטיפול ברגלו הפגועה, וביקש סליחה.

דין והכרעה:

ההכרעה ואמות המידה לקביעת הענישה בענייננו הן כפי המותווה ב**תיקון 113** של חוק העונשין.

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות - עניינו בהגנה על בטחון המדינה וחיי אזרחיה וחיליה. חברות בארגון טרור, שבסיסו ברצועת עזה, אימונים במסגרתו, לא כל שכן- נשיאת נשק ואחסון מטעני חבלה בשרותו של הארגון, מגלמים, ברמה העקרונית, פגיעה קשה בערך מוגן זה, בשים לב לפוטנציאל הנזק, גם בחיי אדם, מפעילות כזו. עם זאת- מידת הפגיעה, ברמה הפרטנית, נגזרת מהנסיבות הספציפיות, שאליהן נתייחס בהמשך. מהיבט זה- וכפי שיפורט- הפגיעה בערך החברתי המוגן, בידי הנאשם, בהקשר האישום הראשון- אינה במדרג גבוה, ואילו בהקשר האישום השני- מדובר בפגיעה קשה יותר, אך, לא ברף העליון של חומרה.

מדיניות הענישה- הננקטת, באורח עקבי, בידי בתי משפט, בעבירות בטחון, מסוג זה, הינה מחמירה, ונומקה, לא אחת, בעיקר לפני חקיקת תיקון 113, בשיקולי גמול והרתעת הרבים כאחד (כך גם, למשל, בפסק הדין בעניינו של "**פלוני**"- **ע"פ 1220/08**, שעליו נסמך התובע המלומד בטיעוניו). המשקל הניתן לאינטרס הציבורי, ולהגנת שלומם ושלוותם של תושבי ישראל וכוחות הבטחון שלה, הינו משמעותי ודומיננטי, ואילו שיקולים של נסיבות אישיות ומצב סוציו- אקונומי של הנאשם, על פי רוב, נסוגים מפניהם. המבחנים המיושמים לאחר התיקון, מצריכים, אולי שקלול מעט שונה, אך הרציונל ההחמירי- בעינו.

הנסיבות הקשורות בבצוע העבירה- מכלול הנסיבות, בכל האמור באישום הראשון, אינו מעלה חומרה יתרה, מהפן של שיקולי קביעת מתחם העונש ההולם, כאשר, מדובר במי שהצטרף לארגון הטרור, שלא מתוך מוטיבציה גבוהה ובחפץ לב, אלא, רק לאחר פניות ושידול. בשלב הראשון, של תקופת הפעילות הכוללת, היחסית קצרה, בת כ- 9 חודשים, מעורבות הנאשם היתה יחסית מינורית- השתתפות בטקס אזכרה ל"שאהיד", פרסום פוסט אוהד בפייסבוק, ונטילת חלק בשיבות ה"אוסרה", שכללו גם לימוד על הפעילות הצבאית של הארגון, והכשרה לפעילות שמירה ("ריבאט"). בשלב שלאחר מכן, שהוא בבחינת עליית מדרגה, מצוי האימון הצבאי, כשאף כאן- השתתפותו היתה רק בארבעה מפגשים, בני שעה כל אחד, מתוך שבועיים שתוכננו, האימון היה בסיסי מאד (כושר גופני, זחילות, קפיצה מעל שקי חול, נשק קל) ולא הכשירו את משתתפיו בתפעול אמצעים מתוחכמים או נשק כבד. חדילת הפעילות בארגון, ביוזמת הנאשם, מיד לאחר ארועי האישום השני, אף היא נסיבה שיש ליתן לה משקל, לקולא, בבחינת הנסיבות. לצורך קביעת מתחם הענישה, ניתן לראות במקטעי הפעילות הללו, של הנאשם, בשלב היחסית מינורי הזה, משום "אירוע אחד". ברם, אין לקבל טענת הסנגור, שלפיה, העבירות בשני האישומים הינם בגדר אירוע אחד. אמנם, על פניו, רצף פעילות, של חבר בארגון, לאורך 9 חודשים, יכול שיתפס כ "אירוע אחד", אולם, בענייננו- מדובר במעבר לאופי פעילות שונה וחמור יותר (המטענים- הובלה ואחסון), ובעליית מדרגה "איכותית", המצדיקה התיחסות מبدלת ושונה, כאל אירוע נוסף.

ברי, שנסיבות בצוע עבירות הנשק באישום השני, מגלמות פן לא מבוטל של חומרה. בתחילה, אחסן הנאשם בביתו כמות נכבדה של מטעני חבלה- 12 במספר, ואח"כ נותר עם 3 מטענים, שאותם החזיק במשך 5 ימים. העיתוי- במהלך מבצע "צוק איתן", אופי האמל"ח, וכמותו, אינם מותירים ספק בכך, שהנאשם, ככל בר דעת, בוודאי כחבר בארגון טרור,

באותה עת, ידע, מהו השימוש הקטלני, ובטווח הזמן המידי, שניתן לעשות במטענים, ועד כמה נשקף מכך סיכון לחיי אדם. כמובן, יש לזכור, שהנאשם שימש אך כחוליית ביניים "לוגיסטית", בדרך לשימוש אפשרי באותם מטענים, הנחתם והפעלתם, ואין מיוחסת לו ידיעה ספציפית אודות יעודם או גורלם, בפועל, או מעורבות מעבר להעברתם, כתום מספר ימים, לאותו פארוק. כתב האישום אף אינו מפרט את סוגם וגודלם- משקלם, של המטענים. חלקו היחסי של הנאשם בתהליך שינוע המטענים ובאחסונם אינו דומיננטי ויוזם, אלא, הוא מופעל בידי פעילים אחרים, שהחלטה בכך מסורה בידם.

קביעת המתחם העונשי ההולם, לפיכך, תגלם שקלול מכלול הנסיבות הללו.

מכל האמור- מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרונות המנחים בחוק, ומתוך ישומם על עובדות ונסיבות עניינו, ובהתחשב בפסיקה, שהצדדים הגישו, יהא, ביחס לאישום הראשון - **בין שנת מאסר בפועל ל- 3 שנות מאסר**, וביחס לאישום השני- בין 3 ל- 7 שנות מאסר.

קביעת העונש המתאים בתוך המתחם- פועלן של הנסיבות, שאינן קשורות בבצוע העבירה, בעניינו, הוא לקולא, בעיקרו. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה והביע צער, וחסך זמן שיפוטי, משהתייחרה שמיעת המשפט לגופו. הוא נעדר עבר פלילי, ופרט לתקופת הפעילות בארגון דנן, נראה, שניהל אורח חיים נורמטיבי, ועבד לפרנסת משפחתו - אשתו ושלושת ילדיו. הנאשם יחסית צעיר (כבן 28), וסובל מבעיה בריאותית, בעטייה של תאונת העבודה, שבה נפגע ברגלו. כעולה מהתיעוד הרפואי- **נ/1** לעונש- הוא עדיין נזקק לטיפולים. העבירות נעברו שלא בסמיכות למעצרו, לפני כ- 4 שנים, וכאמור- חדילת הפעילות העוינת, במסגרת הארגון, נעשתה מרצונו ומהחלטתו. נקודה אחרונה זו- רבת משקל בתוצאה הסופית, שאינה מחמירה. ראוי לשדר מסר למי שמפסיק פעילותו בארגון עוין, ויוצא ממעגל הטרור, ביוזמתו ומרצונו, לאמור- שבבוא העת, אם ידרש ליתן הדין בגין מעשי העבר, ילקח נתון זה לקולא, בעת קביעת העונש.

מכאן- ולפיכך- שיש לקבוע עונשו של הנאשם, בגדר המתחמים שנקבעו, ברף הנוטה לצד התחתון של כל מתחם, לפחות במישור המאסר בפועל שיושת.

העונש המתאים, לסברתנו, שיש להטיל על הנאשם, הינו, בגין העבירות מושא האישום הראשון- 18 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה של 9 חודשים על כל עבירה נגד בטחון המדינה, ובגין העבירות מושא האישום השני- 4 שנות מאסר בפועל ושנת מאסר על תנאי על כל עבירת בטחון.

יש לאמץ המלצת התובע, שעתר להטלת עונש אחד, חופף, בגין שני האישומים, שהנאשם הורשע בהם. אין מקום לחישוב מפורט של החפיפה, והוחלט לגזור עונש כולל.

לפיכך- נגזר דינו של הנאשם לעונשים הבאים:

1. **מאסר בפועל למשך 50 חודשים** (ארבע שנים וחודשיים), שמהם יש לנכות ימי מעצרו בתיק זה (מיום 10/9/2017).

2. **מאסר על תנאי של 12 חודשים** למשך 3 שנים משחרורו, על העבירות בהן הורשע כאן, או, כל עבירה אחרת נגד

בטחון המדינה, שהיא מסוג פשע.

הודעה זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט העליון.

ניתן היום כט' אייר (14 במאי 2018), במעמד הצדדים.

אריאל חזק, שופט

אלון אינפלד, שופט

אריאל ואגו, שופט
אב"ד